

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Ἐνδραχὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται ἀπὸ 1 Γενουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησίαι.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

11 Ἰουνίου 1878

Τόμος Πέμπτος

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΚΟΜΗΤΟΣ ΓΚΙΛΦΟΡΔ

*ὁ σὸς εὐχριστὸς
δὸς καὶ φίλος
Κομὴς Γκιλφορδ*

Εἰς χεῖρας ἡμῶν περιήλθον διάφοροι ἐπιστολαὶ τοῦ ἐπιφανοῦς φιλέλληνος Κόμητος Γκιλφορδ, ἀπευθυνόμεναι πρὸς τὸν ἐν Γερμανίᾳ, ἐν ἔτει 1819, σπουδάζοντα ὑπότροφον αὐτοῦ, τὸν αἰοίδιμον Κωνσταντῖνον Ἀσώπιον. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, αἵτινες εἰσὶ γεγραμμέναι διὰ χειρὸς τοῦ μακαρίτου Σπυρίδωνος Τριχοῦπη, φίλου τοῦ εὐγενοῦς λόρδου, περιεφέρονται εἰς τὸν τρόπον τὸν ὅποιον ἄφειλε ν' ἀκολουθήσῃ εἰς τὰς σπουδὰς τοῦ ἀγαθοῦ διδάσκαλου τοῦ γένους, ὅπως καρποφοριώτερα ἀποθῇ ἡ διδασκαλία του εἰς τὴν ἀναγεννηθησομένην Ἑλλάδα. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται, γραφεῖσαι κατὰ τοὺς δουλικούς χρόνους, ἐπιγράφονται: Monsieur Constantin Assopius, de nation grecque.

Σ. τ. Δ.

Τὴν ἐπομένην, μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ εὐφρίας γεγραμμένην διήγησιν, ἀπεσπάσαμεν ἐκ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἡμερολογίου, παραλείψαντες μέρη τινὰ αὐτῆς.

Σ. τ. Δ.

ΛΑΥΡΙΑΚΗΣ ΜΕΤΟΧΗΣ

ἀπομνημονεύματα.

I

Ἐν ἐσπέρας ἐτέχθη ἐπὶ τῶν τυπογραφικῶν πιστηριῶν καὶ κάθυγρος ἔτι, ἀποδίδουσα τὴν εὐάρεστον ἐκείνην ὁσμὴν τῆς τυπογραφικῆς μελάνης, ἣν μὲ δισταλμένους τοὺς βόθωνας ἀναπέουσι συνήθως οἱ σοφοί, μετηνέχθη μετὰ τῶν ἀδελφῶν μου εἰς μεγάλην τινα καὶ σκοτεινὴν αἴθουσαν, ὅπου ἐστιβάχθημεν πᾶσαι ἐπὶ πολλῶν τραπεζίων, ἀναμένουσαι ἐν παντελεῖ ἀσφυξίᾳ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

II

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν θόρυβος ἠκούσθη μέγας καὶ ταραχὴ ἐξῶθεν τοῦ δωματίου.

Πάταγος ἀνθρώπων συνωθουμένων, βήματα βαρέα, ὅφ' ὧν τὴν ὀρηκτικὴν πίεσιν ἔτριξε τὸ γεγηρακὸς πάτωμα τῆς αἰθούσης, φωναὶ ἀνάμικτοι καὶ ἐξηγρωμένοι, γογγυσμοὶ καὶ παράπονα τῶν παραγκωνιζομένων, κραυγαὶ θυμώδεις, μεμφόμεναι, ὡς ἠκούομεν, τὸ διοικητικὸν Συμβούλιον ἐπὶ ἀδίκῳ διανομῇ, συναπετέλουσαν πατα-

γῶδη τινὰ καὶ καταχθόνιον ἄρμονίαν, ἣτις ἡδύνατο ἴσως νὰ τρομάξῃ ὄντα τρυφερὰ καὶ ἀρτιγενῆ, ὅποια ἤμεθα ἡμεῖς αἱ ταλαίπωροι μετοχῆ, ἂν τοῦναντίον δὲν ἐκολάκευε τὴν φιλοτιμίαν ἡμῶν. Μὴ τοι δὲν ἐγένετο χάριν ἡμῶν ὁ πάταγος ὅλος ἐκεῖνος; Ἐβύθημα χαρᾶς καὶ συγκινήσεως ἐπορφύρωσε τὰς παρειάς μου, ὅμοιον πρὸς τὸ ἐρωτότροπον ἐκεῖνο ἐβύθημα, τὸ βάπτον τὰς παρειάς δειλῆς κορασίδος, ἣτις βλέπει συνωθουμένους περὶ ἑαυτὴν σμήνος ὅλον χορευτῶν, καὶ ἀγνοεῖ ἔτι τίς πρῶτος θέλει παρασύρει αὐτὴν εἰς τὸν μεθυστικὸν στρόβιλον τοῦ χοροῦ.

Τέλος πάντων ἡ θύρα ἠνοιχθη, τὸ πλῆθος εἰσεβρέυσσε, καὶ αἱ στιβάδες ἡμῶν ἤρχισαν ἐλατούμεναι.

Δὲν δύναμαι νὰ περιγράψω τὴν σκηνὴν ἐκείνην τῆς διανομῆς, διότι οὐδὲ τὴν ἐνθυμούμαι κἂν ἀκριβῶς. Μετὰ τρόμου ὅμως καὶ φοβίης ἀναμνησκόμεαι ἔτι, ὅτι καὶ ἡ ὑπαρξίς ἡμῶν αὐτὴ ἐκινδύνευσσε πολλᾶκις, ἐν μέσῳ τῶν πανταχόθεν προτεινομένων ἀπλήστων χειρῶν, αἵτινες διημφισβήτησαν τὴν κατοχὴν ἐκάστης ἐξ ἡμῶν τὸ κατ' ἐμὲ ταχέως ἔπαυσεν ἡ ἀγωνία μου, διότι εἶχον τὸ εὐτύχημα νὰ ἐγχειρισθῶ μετ' ἄλλων τετρακοσίων ἐννενήκοντα ἐννέα ἀδελφῶν μου εἰς σοβαρὸν τινα καὶ μεγάλοςχημον Κύριον, ὅστις, εἰσελθὼν εἰς τὸ δωματίον διὰ μικρᾶς τινοῦ πλαγίας θύρας, ἐπλησίασεν εἰς τὸν διανομέα ταμίαν καὶ τῷ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὸ οὖς.

Οὕτω, χαίρουσα κἂν ὅτι δὲν ἐγκατέλειπον ἐντελῶς τὰς ἀδελφάς μου, ἀφῆκα τὴν κοιτίδα τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας, καὶ μετέβην εἰς τοὺς κόλπους τοῦ κυρίου ἐκείνου, ὅστις ὑπόπτερος καὶ χαίρων ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν. Ἐννοεῖται ὅτι ἀνέπευσσα κἂπως ἐλευθερώτερον, ἢ ὑπὸ τὴν φροδερὰν ἐκείνην στιβάδα, ὅφ' ἦν διετέλεσα δόλοκληρον νύκτα. Εἶδον ὀλίγον, διὰ μιᾶς μου γωνίας, ἣτις προσεῖχε τοῦ θυλακίου τοῦ νέου μου κατόχου, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ θὰ ἤκουον ἴσως καὶ τὸ ἄσμα τῶν πτηνῶν, ἅτινα ἐφλυάρουσαν εἰς τὰς λεύκας τῆς ὁδοῦ, ἂν δὲν μὲ ἐτάραττον οἱ βίαιοι παλμοὶ τῆς καρδίας τοῦ κτήτορός μου.

Μετ' ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ὁ φέρων με κατέπεσεν ἀσθμαίνων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, μόλις κατορθώσας νὰ ἀπαντήσῃ: «Πεντακοσίας» εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς συζύγου του: «Πόσας;»